

Smärtan

Bedövad av smärtan låter jag mig föras
bort av vinden och värmen till oasen -
där handelsmän möts för att slippa störas
av stadens larm och fårens bråkande -
jag mediterar i de moraliska morasen
och för mina sinnens broar till läkande.
Jag tackar alltid stjärnorna och månen
de som givit mig ett rikt liv och lust,
lust att leka och lära långt bortom hånen.
De hånen som fört mig till en helt öde kust.

Vågorna och vinden smeker dig stark
och du hör urtidens kluckande vågor
som vaggar dig till ro och stadig mark -
jag vandrar genom täta ormbunkssnår
med huvudet fullt av ordlösa frågor -
det är på helig jungfrulig jord jag går.
Fruktlöst var ditt sökande efter frid,
fruktlöst likt gammal kärlek, men ändå,
i timglasets sand räknar jag vår tid
som försvinner likt smultron på ett strå.

Vi vandrar i skogen i fullmånens sken -
fångar i naturen där endast liv råder,
ja, det växer lav och mossor på varje sten
och man kan höra älgar trampa förbi,
där kan man lyssna till kärlekens koder.
Skogen förenar, dig och mig till ett vi,
omfamnar, växer leker tafatt med oss.
Här hittar vi hem till vårt varma land
och även om vi är som irrande blommor
så trotsar du och jag regnet - hand i hand

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Beermann med Poeter.se id #16257 innehar upphovsrätten